

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.
תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

בפני כב' השופטת, סגנית הנשיא מירה דהן

תמ"ש 58523-05-19

תובע

א.ה, ת"ז _____
ע"י ב"כ עו"ד איתי ביטון
מרח' דרך מנחם בגין 150, תל אביב

נגד

נתבעת

נ.ג, ת"ז _____
ע"י ב"כ עו"ד לוי קרני
מרח' דרך מנחם בגין 7, רמת גן

1
2
3

תמ"ש 13085-10-19

תובעת

נ.ג, ת"ז _____
ע"י ב"כ עו"ד לוי קרני
מרח' דרך מנחם בגין 7, רמת גן

נגד

נתבע

א.ה, ת"ז _____
ע"י ב"כ עו"ד איתי ביטון
מרח' דרך מנחם בגין 150, תל אביב

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

פסק דין

הונחו בפניי שתי תובענות:

הראשונה תביעה כספית (תמ"ש 58523-05-19) בה עתר התובע, א.ה. (להלן: "**האב**" ו/או "**התובע**") לחייב הנתבעת, נ.ג. (להלן: "**האם**" ו/או "**הנתבעת**") בסך 250,000 ₪ בגין עוולת התרמית, הפרת חובת תום הלב ובכך שהנתבעת גרמה לו להיות אב "בעל כורחו".

השנייה תביעה להליכי ביצוע לפי סעיף 7 לחוק בית המשפט לענייני משפחה, תשנ"ה-1995 (תמ"ש 13085-10-19), בה עתרה האם לחייב את האב בקנס בסך 1,500 ₪, בגין כל יום בו לא מקיים האב זמני שהות עם הקטין, כפי שנקבע בפסק דין.

הרקע העובדתי:

1. הצדדים הכירו בראשית שנת 2016 דרך הרשת החברתית "פייסבוק".
2. האב, יהודי רווק בן 32 שנים והאם, יהודייה גרושה כבת 35;
3. הצדדים ניהלו קשר קצר בן מספר שבועות אשר במהלכו קיימו הצדדים יחסי מין בהזדמנויות שונות וכתוצאה מכך הרתה האם ולצדדים נולד ביום 13.10.2016 בן משותף-א.ג.ת.ז. _____ (להלן: "**הקטין**").
4. האם הגישה תביעת אבהות (תמ"ש 22107-06-17); ביום 27.2.2018 ולאחר קבלת תוצאות בדיקת הרקמות, ניתן פסק דין אשר קבע אבהות התובע על הקטין.
5. האם אף הגישה תביעת מזונות קטין (תלה"מ 70128-01-17); ביום 12.06.2018 ניתן תוקף של פסק דין להסכמות הצדדים במסגרתם חויב האב בדמי מזונות לקטין בסך של 1,300 ₪ לחודש, כמו כן חויב האב בתשלום 33% מדמי השכירות של האם בגין מדור הקטין וכן במחצית הוצאות חינוך והוצאות רפואיות חריגות.

תמ"ש 58523-05-19

טענות האב:

6. לטענת האב, קיימו הצדדים יחסי מין רק לאחר שהאם הציגה בפניו מצג שווא כי היא נוטלת גלולות למניעת הריון באופן קבוע וכי היא אינה מעוניינת בהבאת ילדים; טוען האב כי שאל את האם מספר פעמים האם היא נוטלת גלולות והאחרונה השיבה בחיוב.
7. עוד טען האב כי אמר לאם ברורות שאינו מעוניין בשלב זה להביא ילדים לעולם, ולטענתו הוא בטוח באם מתוך ידיעה גמורה כי יחסי המין מוגנים.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

8. זאת ועוד, טען האב כי האם הציגה עצמה כבת גילו ואולם לימים הסתבר כי היא מבוגרת ממנו בשלוש שנים; לטענת האב לא בכדי הציגה עצמה האם כצעירה מכפי גילה שכן היא חששה שמא דבר הגילוי יחשוף את היותה "גרושה מתבגרת ללא ילדים" והאב יסרב לקיים עימה יחסי מין לא מוגנים (ראה סעיף 26 לכתב התביעה).

9. כאשר נודע לאב דבר ההיריון, חרב עליו עולמו והוא הפציר באם פעמים רבות בדרכי נועם לבצע הפלה ואף הציע לשלם על כל התהליך; האם סירבה וטענה כי נוכח גילה המתבגר היא חפצה בילד וכי רצון האב איננו רלוונטי מבחינתה.

10. לטענת האב, מראשית ההריון "נעלמה" האם ומידרה אותו מכל פרט או החלטה; גם כאשר כרעה היא ללדת ביום 13.10.2016 לא הזמינה אותו לבית החולים, לא הזמינה אותו להרשם במרשמי משרד הפנים ולא הזמינה אותו לברית המילה. בתוך זמן קצר לאחר הלידה הגישה היא תביעת מזונות כאמור לעיל.

11. כתוצאה ממעשי האם, חש התובע לטענתו כי נפל קורבן למעשה תרמית, מצבו הנפשי התדרדר והוא מתקשה לבטוח בסובבים אותו או לקיים קשר זוגי קבוע ויציב. כמו כן לטענת האב, התדרדר מצבו הכלכלי שכן כיום כמחצית ממשכורתו משולמת עבור הקטין וזאת בנוסף להוצאות המשפטיות ששילם בגין ייצוג בתובענות שהתנהלו בין הצדדים.

12. עוד טען האב כי הוא אדם מסורתי, והיותו אב לילד מחוץ לנישואין גורמת לו בושה וכלימה כלפי משפחתו ומכריו.

13. לטענת האב, במעשי האם כפי שתוארו לעיל, עוולה היא כלפיו בעוולת התרמית וכן הפרה היא את חובת תום הלב הקבועה בדיני החוזים- בכך שהציגה האם בפניו מצג כוזב- הן ביחס לגילה האמיתי והן ביחס לכך שהיא נוטלת אמצעי מניעה וזאת על מנת להוליך אותו שולל ובמטרה שזה יקיים עמה יחסי מין במטרה וכוונה מודעת להיכנס להריון מזרעו באופן מתוכנן מראש.

14. לטענת האב, מעשיה המכוונים של האם גרמו לו לנזקים ממוניים ולא ממוניים: הנזק הממוני הינו חיוב מזונות הקטין עומדים על כ- 3,000 ₪ לחודש נכון למועד הגשת התביעה (ואולם יודגש כי האב אינו עותר במסגרת התביעה לשיפוי בגין החיוב במזונות וראה סעיף 34 א. לכתב התביעה); סך של כ- 100,000 ₪ שכר טרחת עורכי דין וסך של 7000 ₪ עבור בדיקת האבהות. הנזק הלא ממוני נדרש בגין בושה שסבל בשל ההתרחשויות, ירידה משמעותית במצבו הנפשי ופגיעה בהשתכרותו. בגין כל אלו תובע האב סך של 150,000 ₪; מן המקובץ תובע האב תשלום פיצוי בגין נזקיו הממוניים ולא ממוניים בסך כולל של 250,000 ₪.

טענות האם:

15. לטענת האם, הצדדים ניהלו קשר אינטנסיבי במשך כחודש וחצי במסגרתו נפגשו יצאו בילו וקיימו יחסי מין.

16. בחלוף הימים התברר לאם כי היא בהריון והחל מאותו הרגע לטענתה, נעלם האב מחייה. לטענת האם לא דיברו הצדדים על הפלה וכי"ב שכן הלה ניתק עימה כל קשר מרגע היוודע ההיריון.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

17. לטענת האם, היא נטלה גלולות וציינה זאת באוזני האב. לכתב ההגנה צירפה האם מרשם לגלולות המצביע לטענתה כי רכשה גלולות עד ליום 29.03.2016 (נספח 2 לכתב ההגנה).
18. עוד טענה האם כי אמרה לאב את גילה המדויק ומעולם לא שיקרה בעניין; לטענתה, תאריך לידתה מצוי ברשת החברתית "פייסבוק" דרכה הכירו הצדדים, והאב ידע היטב את גילה.
19. לטענת האם, ביום הולדת הקטין צלצל אביה אל האב לבשר לו על הולדת בנו ואולם הראשון ביקשו שיפנה לעורך דינו וכי אין לו כל עניין לשתף פעולה עם האם.
20. האם טוענת כי עתרה לחיוב במזונות הקטין מאחר והאב סירב להגיע לכל הסכמה בעניין; אשר על כן כל הוצאותיו המשפטיות היו בעטיו ונוכח עקשנותו שלא להתפשר.
21. האם מכחישה שהציגה מצג כוזב בפני האב כאמור הן לעניין נטילת הגלולות והן לעניין גילה.
22. האב לא הציג כל ראיה לעניין מצבו הנפשי הנטען. טענותיו בדבר בושה וכלימה הינן נוכח בחירותיו של האב אשר יכול היה להכיר בבנו ולהיות עימו בקשר.

דיון

23. מעיון בכתב התביעה וסיכומי התובע, עולה כי עסקין בשתי טענות מרכזיות של האב:
א. האם עוולה כלפיו בעוולת התרמית הקבועה בסעיף 56 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש].
ב. האם הפרה את חובת תום הלב הקבועה בחוק החוזים (חלק כללי) תשל"ג-1973.
בגין עוולת התרמית ובגין הפרת חובת תום הלב, עותר התובע לחייב את הנתבעת בתשלום נזק ממוני ונזק לא ממוני כמפורט לעיל.

המצב המשפטי

24. ראשית יוזכר כי 'עקרון העל' אשר מנחה את בית המשפט בכל הליך המתנהל בפניו והעוסק בעניינו של קטין, הוא עקרון "טובת הילד", שהינו יסוד מוסד בשיטתנו המשפטית וראה לעניין זה גם תקנה 2 (ב) לתקנות בית משפט לענייני משפחה (סדרי דין) התשפ"א-2020.
25. בחינת טובתו של הקטין והשלכות תביעה מסוג זה על נפשו ועל תפיסת עולמו של הקטין יש לה היבטים רחבים ורבים ובמקביל יש לבחון הדאגה לסיפוק צרכיו של הקטין.
ראה לענין זה דבריו של פרופ' פנחס שיפמן במאמרו "הורה בעל כורחו – מצג שווא לגבי שימוש באמצעי מניעה", "משפטים", כרך י"ח עמוד 459:

"...יש לשים לב, שבחינת טובתו של הילד מתקיימת בשתי רמות של דיון: ברמה התיאורטית המופשטת, שעל פיה מוגדרת הזיקה הראשונית בין הורה לילדו;

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

1 וברמה הקונקרטית, שעל פיה נבחנת, בדיעבד, טובתו של הילד המסוים, ברמה
2 התיאורטית מוגדרת הזיקה הראשונית בין הורה לילדו, בתוקף פוסטולט מוסרי,
3 התובע מההורה הביולוגי לגלות אחריות כלפי ילדיו, מבלי לשים לב לנסיבות
4 הולדתו, ומתוך הדגשה, שמן הבחינה העקרונית, אחריותו של האב, אינה נופלת
5 מזו של האם. פוסטולט מוסרי זה, מגלם את הציפיות החברתיות והמשפטיות
6 מאדם כלפי ילדו, דהיינו: שלא יתנער ממנו ושלא יתכחש לו, רק בשל העובדה
7 שהולדתו הייתה בלתי רצויה לו. כדי להעמיד את מחויבותו של אדם כלפי ילדו,
8 על יסוד תשתית חברתית מוצקה ובלתי מתפשרת, מן הראוי להמעיט ביצירת
9 חריגים להגדרה הביולוגית, העלולים לכרסם בתשתית זו ולמוסס את התוקף
10 המוסרי הנתבע מכוחה...".

11
12 ובהמשך:

13
14 "...החיזוק המשפטי להנחות אלו, שנועד להגן על רווחתם של ילדים, צריך לבוא
15 על ביטויו בקביעה שבד"כ, אל לנו להטריד את הילד בשאלה מי "אשם" בהבאתו
16 לעולם. אם על סף המאזניים עומדת זכותו של מבוגר שלא יוליכו אותו שולל, מול
17 זכותו של ילד שההורה שהביאו לעולם, ולו גם שלא ברצונו, לא יזנח אותו, יש
18 להעדיף לדעתי – את זכות הילד. מעבר לשיקולים של טובת הילד, כשלון טענתו
19 של הגבר בנוי על שיקול נוסף: אפילו הייתה תרמית חותכת וברורה מצד – נאמר
20 – האשה, כלפי הגבר, לגבי שימוש באמצעי מניעה, הרי כיוון ששום אמצעי
21 מניעה אינו בטוח לחלוטין, נטל הגבר על עצמו סיכון – ולו מעט להולדתו של ילד.
22 אפשר גם להציג זאת אחרת: הגבר נטל על עצמו סיכון שהמצג הוא מצג כוזב,
23 משום שהמציאות מלמדת שגם אמירה הנשמעת תמה וכנה, מתבררת לעיתים
24 ככוזבת או רשלנית, לכן, כלפי הילד נסתמו טענותיו של אותו אדם...".

25
26 26. משמעות האמור לעיל, שהתובע לא יוכל לתבוע "נזק" לכאורה שנגרם לו, עקב תשלום מזונות
27 לילדים שלא רצה שיוולדו וראה סעיף 37 ג' להלן; אמנם תביעת התובע דן היא כלפי
28 הנתבעת (ולא כלפי הקטין) אך בעקיפין, משמעות תביעתו היא "אשמת" הילד שנולד וזו
29 בוודאי אינה בטובתו.

30
31 27. כפי שפורחב בהמשך, התובע עתר לפיצוי כספי מאחר שלטענתו עוולה הנתבעת כלפיו
32 בעוולת התרמית; עוד בטרם בחינה וניתוח משפטי של יסודות העוולה, עולה שאלה
33 עקרונית - ערכית האם תרמית שתוצאתה הינה הענקת חיים לילוד חי ובריא – מהווה
34 עילת תביעה ראויה, בהינתן קושי מוסרי להתבונן על הולדת ילד כעל נזק שיש
35 להשתפות בגין הוצאותיו.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

28. הטענה של "גניבת זרע" התקבלה בפסיקה בארה"ב באופן מוגבל, ובישראל במקרים בודדים ובנסיבות חריגות מאד; בעניין זה ראה הסקירה המקיפה בפסק דינו של כב' השופט תמיר בת"א (ת"א) 23789-02-11 ד.ג. נ' ח.ח.ח. [פורסם בנבו] (26.11.13) אשר ציין גם:
"ובכלל: העובדה שכתוצאה מקיום יחסי מין נולדו ילדים אינה בחזקת פלא, חרף מה שאמרה הנתבעת לתובע, היה עליו להביא עובדה זו בחשבון (ואף עם אמצעי מניעה) – ולפיכך נזק מממני כביכול, שהוא פועל יוצא מהחיוב במזונות – אינו מתקבל על הדעת".

29. סיכומה של נקודה זו – ההליך שבפניי מעורר מספר שאלות החולשות על תחום המוסר, הדילמה שבהטלת אחריות משפטית בין אנשים שהיו שותפים ליחסי מין, אתיקה, מעשה הבריאה והענקת חיים לרך נולד ובהינתן כי בשר ודם אנו, אתמקד בניתוח הסוגייה המשפטית בארגז הכלים המצוי בידי בית המשפט

הטענה בדבר תרמית

30. סעיף 56 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] קובע כדלקמן:
"תרמית היא היצג כוזב של עובדה, בידיעה שהיא כוזבת, או באין אמונה באמיתותה, או מתוך קלות ראש, כשלא אכפת למציג אם אמת היא, או כזה, ובכוונה שהמוטעה ע"י ההיצג יפעל על פיו, אולם אין להגיש תובענה על היצג כאמור, אלא אם היה מכוון להטעות את התובע, אף הטעה אותו, והתובע פעל על פיו וסבל ע"י כך נזק ממון".

31. על מנת לבסס את עוולת התרמית יש להוכיח 5 יסודות מצטברים וראה ע"א 614/84 דניאל ספיר נ' דוד אשד, [פורסם בנבו] (09.04.87):

1. היצג כוזב של עובדה;
2. העדר אמונה באמיתות המצג מצד המציג, גם אם ההיצג נעשה מתוך קלות ראש.
3. כוונה שהתובע יוטעה ע"י המצג ויפעל בהסתמך עליו.
4. התובע הוטעה ופעל על סמך המצג.
5. התובע סבל נזק ממון עקב פעולתו על סמך המצג.

32. מאחר וטענת ה'תרמית' היא טענה משמעותית, בעלת גוון הפוגע בשמו הטוב של האדם שנגדו היא מכוונת שכן הטענה כי רימה בכוונה תחילה, אך טבעי הדבר, כי מידת ההוכחה הנדרשת מן התובע הינה מרובה יותר מן הנדרש כרגיל בתביעות

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

אזרחיות; את התרמית יש להוכיח על כל חלקיה ופרטיה, על כל תגיה ודקדוקיה, ובדרגת שכנוע מן הגבוהות ביותר הידועות במשפט האזרחי וראה: ע"א 292/64 משה כהן נ' ירמיהו אשד [פורסם בנבו] (16.03.65);

וראו גם בע"א 125/89 בלס נ' ערן פילובסקי, [פורסם בנבו] (05.07.92) שם נקבע בפסקה 7 כי הנטל הראייתי במקרה כגון דא ידרוש הוכחה יותר קרובה לוודאות מן המבחן הרגיל וכן ראה ע"א 260/82 סלומון נ' אמונה [פורסם בנבו] (04.12.84).

33. כאמור לעיל, על מנת להצליח בתביעתו על התובע להראות כי התקיימו כל חמשת היסודות האמורים; כפי שיודגם להלן לא עלה בידי התובע להוכיח הנדרש ברמת ההוכחה המוגברת;

היצג כוזב של עובדה

א. התובע טען כי הנתבעת הציגה עצמה כבת גילו זאת על אף שבדיעבד הסתבר כי היא גדולה ממנו בכשלוש שנים. בנוסף הציגה הנתבעת מצג כוזב נוסף כאשר טענה בפני התובע, לא פעם כי היא נוטלת גלולות כאמצעי מניעה וזאת הגם שהתברר כי כלל לא נטלה גלולות.

ב. ראשית יצויין כי עד היום טרם הוכרעה בבית המשפט העליון השאלה העקרונית האם ראוי לחייב אישה בתשלום פיצויים בגין מצג שווא כלפי גבר בנוגע לשימוש באמצעי מניעה או בנוגע להעדר יכולת להרות.

בישראל פורסמו פסקי דין ספורים שבהם נדונו תביעות בגין מצג שווא של אישה כלפי גבר כמתואר לעיל - תביעות אשר נדחו, בין היתר משלא הוכחו הטענות העובדתיות של התובעים (ראו למשל בת"א (שלום חיפה) 5950/07 פלוני נ' אלמונית [פורסם בנבו] (13.10.10) מפי כב' השופט וגנר; ופסק דין שניתן בתמ"ש (ת"א) 96460/97 פלוני נ' אלמונית [פורסם בנבו] (26.7.01) מפי כב' השופט גייפמן).

עוד נקבע בפסיקה בישראל כי גבר המקיים יחסי מין צריך להיות ער לכך כי בעשותו כן הוא נוטל על עצמו אחריות לכל התפתחות היכולה לנבוע בדרך הטבע מקיום היחסים, ורצונו או אי רצונו בהולדת ילד אינם רלוונטיים, כיוון שאין לאדם שליטה אבסולוטית באפשרויות הביולוגיות היכולות לנבוע מקיום היחסים (ראה ע"א 5942/92 פלוני נ' אלמונית, [פורסם בנבו] (10.08.94) וכן ראה ע"א 5464/93 פלוני נ' אלמוני, [פורסם בנבו] (24.08.94)).

אמנם בכמה פסקי דין של הערכאות הדיוניות נקבע כי אי שימוש הגבר באמצעי מניעה בבחינת "יזהר השוכב" הוא לכל היותר בגדר אשם תורם, ואין בו כדי לפטור את האישה

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

כשמועלית נגדה טענה של מצג כוזב, אולם מנגד, במקרים אחרים שופטים הביעו את דעתם כי אין כל מקום להכיר בטענה של גניבת זרע. יוצא אפוא כי אף אילו היה עולה בידי התובע להוכיח כי הוצג בפניו מצג כוזב בהתייחס לשימוש הנתבעת באמצעי המניעה, אין בכך להביא מיניה וביה למסקנה אוטומטית בדבר קיומה של אחריות.

המידע הכוזב לכאורה בדבר גילה של הנתבעת

ג. לעניין גילה של הנתבעת - טענה האחרונה כי הינה ילידה 17.12.1983. כאשר נשאלה האם יכול להיות שהציגה את עצמה כילידת שנת 1986 השיבה: "לא זוכרת" [עמוד 17 לפרוטוקול מיום 18.06.2020, שורות 28-29].

וכך גם בהמשך - בעמוד 17 שורות 30-36 :

"ש: את לא שוללת. יכול להיות.

ת: לא זוכרת מה אמרתי, נראה לי כ"כ ילדותי, לא עניין אותי 86 או 83.

ש: אנו רוצים לברר עובדות. יכול להיות ששיקרת לא.ה.

ת: אני לא זוכרת. לא זוכרת מה היה לפני ארבע שנים.

ש: אם את אומרת שאת לא זוכרת ולא שוללת שיכול להיות ששיקרת לו.

ת: אמרתי שאני לא זוכרת. יש לי מיליון ואחד אלף דברים. אני לא זוכרת מה אמרתי

לגבי הגיל, גיל זה נושא רגיש אצל אישה ויכול להיות שאמרתי את זה. כאילו הייתי בת

ארבעים והוא בן עשרים."

כאשר עומתה האם עם הצהרתה בסעיף 4 לכתב ההגנה לפיה לא היה ולא נברא וכי מעולם

לא הציגה עצמה כילידת שנה אחרת, השיבה האם: "לא זוכרת מה היה לפני 4.5 שנים"

[עמוד 18, שורות 13-15].

כך גם כאשר הוצגה בפני האם תכתובת וואטס אפ בינה לבין התובע, לפיה כתבה לתובע

כי נולדה בשנת 86 - השיבה האם :

"ש: אם את לא זוכרת. בואי נרענן. מציג לך התכתבות וואטס אפ בינך לבין א.ה. מתחילת

הקשר ינואר 2016. א.ה. שואל אותך לגבי הגיל שלך. את עונה 17.12.1986.

ת: טעות בהקלדה. קורה. האייפון שלי. טעות בהקלדה.

ש: במקום 83 רשמת 86. זו טעות בהקלדה.

ת:כן."

ראה עמוד 18 שורות 30-34.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

1
2 כך היה אף לעניין דף הפייסבוק אשר לטענת התובע, שייך לאם ובו נרשמה שנת לידה
3 1986 ; האם טענה כי זה איננו דף הפייסבוק שלה למרות שהשם נושא הינו "נ.ג." :

4 "ש: צירוף מיקרים מדהים, התפלך לך בשיחה עם א.ה את אותו תאריך לידה של אותה
5 נ.ג. אחרת.

6 ת:למה אחרת אני אמרתי שאני ילידת 17.12.1983. אתה שואל את אותה שאלה עשר
7 פעמים, התשובה לא תשתנה, אני לא זוכרת מה אמרתי לו. מעולם לא ייחסתי לזה
8 חשיבות. אתה מחפש מה שאין. מה יש לי לשקר. תשאל אותי על הילד קצת.

9 ש: אם אני אומר לך שיש התכתבויות שלך ושל א.ה בפייסבוק שזה הפייסבוק שלך.

10 ת: מה השאלה.

11 ש: הפייסבוק הזה, שהוא שלך. מה את אומרת.

12 ת: עוד פעם הכל יכול להיות. אני לא זוכרת. אתה שואל את אותה שאלה במאה וריאציות

13 אני לא זוכרת. לא רוצה לומר לא ולא רוצה לומר כן."

14 [עמוד 19 לפרוטוקול, שורות 13-20]

15
16 לאחר עימות הנתבעת מול אי ההתאמות בגרסאות השונות שנתנה, השיבה זו כי מעולם לא
17 ייחסה חשיבות מיוחדת לגיל שלה וכי זה לא בראש מעייניה-

18 "ש: בכתב ההגנה שלך טענת שמעולם לא שיקרת אל א.ה לגבי הגיל שלך. מעולם לא

19 קרה. א.ה צירף לתצהיר שלך תמלילים והתכתבות וואטס אפ ממנו עולה ששיקרת.

20 לאחר מכן נתת תצהיר עדות ראשית שאין בו הכחשה.

21 ת: מעולם לא ייחסתי לגיל חשיבות. ראיתי שכל הזמן אתם מדברים על אותו דבר לא

22 מתקדמים. התחלתי את הדיון בזה שהלוואי והפריע לו לגיל, מה זה משנה, מה האישיו

23 פה בסיפור יש לי ילד, זה מה שמעניין אותי. לא מעניין אותי 85 או 83. זה שטויות וחסר

24 משמעות.

25 ש: אם זה חסר משמעות. מה הבעיה שלך לבוא ולומר.

26 ת:אני לא זוכרת. מה ז.א. איפה הבעיה. זה לא היה בראש מעייני."

27 [עמוד 20 לפרוטוקול, שורות 1-8]

28
29 ד. מן האמור לעיל עולה כי עדותה של הנתבעת לא היתה קוהרנטית ותשובותיה לעניין הגיל

30 לא היו תואמות ואחידות. משכך, יש יסוד סביר להניח כי אכן הציגה לתובע מידע לא

31 אמיתי באשר לגילה, המבוגר הלכה למעשה בשלוש שנים מן הגיל שהוצג.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 19-10-13085 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 19-05-58523 א.ה. נ' נ.ג.

המידע הכוזב לכאורה בדבר נטילת גולות

ה. הנתבעת העידה כי לא תכננה להיכנס להריון בינואר 2016 וכי "דברים קורים" [עמוד 13 לפרוטוקול מיום 18.06.2020, שורות 28-32]; לטענת האם לא שיקרה לתובע מעולם בקשר לתכנון הריון [עמוד 13, שורות 35-36].
הנתבעת העידה כי התחתנה בשנת 2014, התגרשה בשנת 2015 ובזמן נישואיה לא נטלה גולות.

לטענתה, כחצי שנה בטרם הכירה את התובע, נטלה גולות ובמילותיה:
"ש: סעיף 9 לכתב ההגנה שלך – טענת שאת בזמן שהיית עם א.ה. נטלת גולות באופן רציף.

ת: כן. אמת.
ש: באופן רצוף.
ת: כן. לפני שהכרתי את א.ה. הייתי עם גולות וכשהכרתי את א.ה. רכשתי גולות מינס שמם ורכשתי שלושה חודשים קדימה, זה אומר שכיסיתי את עצמי לשלושה חודשים. ש: מה פרק הזמן שבו היית מכוסה בגולות.
ת: חצי שנה לפני שהכרתי את א.ה. הייתי כבר עם גולות". [עמוד 14 לפרוטוקול, בשורות 1-5].

קרי לטענת הנתבעת, רכשה גולות בחודש ינואר 2016 ואשר "יספיקו" עד לחודש מרץ 2016;
הנתבעת העידה כי היה לה שעון מעורר בכל ערב בשעה שמונה, ליטול הגלולה (ראה עמ' 14 לפרוטוקול בשורות 12-13).

הנתבעת צירפה לכתב ההגנה כנספח 2- מרשם לגולות מינס ובו נרשם כי המרשם הונפק ביום 03.06.2008; על שום מרכזיות הראיה, להלן העתקו:

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

09:13:00 29/03/2016 דף 1 תרופות בעבר

10035438 MINESSE BOX OF 1 OP(N) TAB CF שם התרופה:

9 מינון:

צורת הגשה:	TAB	יחידות:	טבליות
מינון:	1 X 1	פעמים ביום	משך 30 ימים
תאריך התחלת הטיפול:	03/06/2008	ניתן עי: דר' סקורניק אלכס	כמות: 28 U
מרשם אחרון הונפק ב:	03/06/2008		
הפסקת מתן תרופה ב:	29/03/2016	מקצוע מאשר: 63 יילוד ונשים	

הופסק עי: חייט ברינה

סיבת הפסקת התרופה: עדכון שם תרופה לשם עדכני מהקטלוג

פרטי העדכון:

עדכון אחרון: 03/06/2008

עדכון עי: דר' סקורניק אלכס

- 2
- 3 לטענת הנתבעת, המועד האמור הוא מועד הנפקת המרשם ועימו רכשה גלולות עד
- 4 לחודש מרץ 2016 [עמוד 14, שורות 21-23].
- 5 כאשר נשאלה הנתבעת מתי רכשה בפועל את הגלולות, השיבה כי אינה זוכרת [עמוד 14
- 6 שורות 24-25].
- 7
- 8 ו. הנתבעת אחזה בטענתה כי נטלה גלולות למניעת הריון לאורך כל היחסים ואף הצהירה
- 9 זאת בפני התובע; לטענתה חפצה היא לשמור על גופה מפני כניסה להריון בדרך זו ולעולם
- 10 אמצעי מניעה איננו בטוח במאת האחוזים.
- 11
- 12 ז. הראיה המרכזית ולמעשה הראיה "המכוננת" אשר הגישה הנתבעת לענין זה הינה אותו
- 13 מרשם לגלולות שצורף כנספח 2 לכתב ההגנה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

למעשה ניתן לראות במרשם אשר הונפק על ידי קופת החולים "רשומה מוסדית" אשר מהווה ראיה קבילה להוכחת אמיתות תוכנה וכאמור בסעיף 36 (א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: **פקודת הראיות**) ואולם לא התובע ולא הנתבעת טענו לעניין הגדרת הראייה האמורה;

במקרה דנן, הוגש עותק בלבד של המרשם לגלולות, אשר כלל לא ברור ממנו מיהו הרופא אשר הנפיק את המרשם (מצויין שמו של ד"ר סקורניק אלכס" כמי שעדכן המרשם אולם לא ברור האם הוא שהנפיק לכתחילה המרשם ומהי ההתמחות של ד"ר סקורניק); מי היא הגב' "חייט ברינה" אשר מצויינת על גבי המרשם כמי שהפסיק המרשם; מהו תאריך הנפקת המרשם הספציפי, הכיצד ניתן לרכוש גלולות בשנת 2016 על בסיס מרשם שהונפק בשנת 2008, מהו התאריך המצויין בחלק העליון משמאל של המסמך (29.03.2016) וכיו"ב.

התובע לא ניסה לקעקע משקל הראיה ולא התייחס לנקודות המצוינות לעיל; חרף העובדה כי "הרשומה הרפואית" שהוגשה כאמור איננה מלאה ואף לא קריאה לחלוטין, לא עתר התובע בעניין ולא ביקש להגיש את הרשומה המקורית ו/או לקבלת צו המופנה לקופת החולים להמציא המקור. כמו כן לא עתר התובע לקבלת התיק הרפואי של הנתבעת מקופת החולים ו/או הרישומים בדבר הנפקת גלולות והרי ידוע כי עת נרכשות תרופות דרך קופת החולים, קיים תיעוד לרכישה ושימוש במרשם זה או אחר.

ח. לא זו אף זו, כך קובע סעיף 36 (ד) לפקודת הראיות, בנוגע לרשומות מוסדיות: **"התקבלה ראיה מכוח סעיף זה, יהיה הצד שכנגד זכאי לחקור חקירה נגדית עדים שזומנו על ידו לעדות, לשם הזמנת הראיה, אם עדים אלה קשורים עם בעל הדין שמטעמו הוגשה הראיה."**

התובע אף לא עתר לזימון הרופא אשר הנפיק המרשם (ד"ר סקורניק?! ו/או מפסיק המרשם (חייט ברינה?) ו/או עורך הרשומה ו/או רופא הנשים אשר טיפל באותה עת בנתבעת ואשר יכולים היו לשפוך אור על סוגיית אמצעי המניעה שנטלה הנתבעת אם לאו באותה עת.

כידוע, הימנעות בעל דין מלהעיד עד מרכזי וחיוני בהליך, מקימה חזקה לכאורית לפיה אותו בעל דין חשש מפני העדתו וחשיפתו לחקירה נגדית (ראה ע"א 8151/98 **שטרנברג נ' צ'צ'יק** [פורסם בנבו] 04.11.2001) והתובע אף התייחס בעצמו להלכה זו ולמשמעות

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

של אי חקירת עד בסוגיה שבמחלוקת במסגרת סעיף 37 לסיכומים שהגיש. "אין לו לדיין
אלא מה שרואות עיניו" (בבלי, מסכת סנהדרין דף ו' ע"ב) ובמקרה דנן- כל שהוצג בפניי
הינו המרשם האמור, ללא כל גרסה נגדית משמעותית.
אף אם אין חולק כי המרשם האמור הינו בגדר רשומה מוסדית וכאמור לעיל, אין
משמעות הדבר כי חסומה היתה הדרך בפני תובע פלוני להוכיח כי מסמך אלמוני לוקה
בדרך רישומו, או שבוצעו בו תיקונים או שינויים ורשאי הוא כאמור לזמן לחקירה נגדית
את עורך הרשימה.

ט. במסגרת סעיפים 45-48 לסיכומי התובע, טען התובע כי לא ברור הכיצד המרשם משנת
2008, תקף בשנת 2016, מהו התאריך המצויין כאמור בראש המרשם מצד שמאל וכיו"ב
ואולם מלבד העלאת תהיות- לא נעשה דבר מן ההיבט המשפטי בניסיון לקעקע את
מהימנות המסמך.

נוכח כל האמור לעיל ובהעדר גרסה נגדית המגובה בממצאים וראיות, נחה דעתי לקבל
טענת הנתבעת כי נטלה גלולות בתקופה האמורה ובהתבסס על המרשם שהציגה.
מן המקובץ הרי שלא עלה בידי התובע להוכיח כי הנתבעת הציגה היצג כוזב של עובדה
לעניין נטילת הגלולות במועד הרלוונטי.

העדר אמונה באמיתות המצג מצד המציג, גם אם ההיצג נעשה מתוך קלות ראש.

34. לטענת התובע, הנתבעת ידעה שהיא מציגה בפניו מצג שווא מוחלט מבעוד מועד ומשכך היתה
חסרת אמונה באמיתות המצג; כאמור לעיל משעה שדחיתי טענת התובע בדבר מצג כוזב
לעניין נטילת הגלולות, כל שנותר בפניו הינו מצג שווא בדבר גילה של הנתבעת ולעניין זה,
אכן שוכנעתי כי הנתבעת לא אמרה אמת לתובע.

כוונה שהתובע יוטעה ע"י המצג ויפעל בהסתמך עליו.

35. משעה שכאמור סוגיית אמצעי המניעה איננה על הפרק ובהעדר ראיות לעניין זה, כל שנותר
הוא עניין גילה של הנתבעת;
הוברר וכאמור לעיל, כי הנתבעת לא אמרה לתובע את גילה המדויק. גם בפייסבוק של
הנתבעת ציינה היא כי גילה קטן ב-3 שנים מהגיל האמיתי. לא הוכח בפני כי התובע הוטעה
ופעל בהסתמך על מצג זה שכן לא מצאתי כל רבותא בפער בגילה של הנתבעת, בהפרש של
שלוש שנים בין המציאות לנטען להביא התובע להתנהלות מינית שונה.
התרשמתי כי הנתבעת הציגה את גילה כצעיר יותר בשל רגישות חברתית והנסיון להצטייר
כצעירה יותר לשם היכרות זוגית (ללא קשר להתעברות וכיו"ב).

התובע הוטעה ופעל על סמך המצג.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

36. כאמור בסעיף 35 לעיל.

התובע סבל נזק ממון עקב פעולתו על סמך המצג.

37. א. למעלה מהצריך וחרף העובדה כי לא עלה בידי התובע כאמור להוכיח במצטבר את ארבעת היסודות דלעיל של עוולת התרמית, ייבחן האם עלה בידי התובע להציג נזק ממון אשר סבל עקב פעולתו על סמך המצג.

ב. כך נקבע בפסיקה: "בכל האמור ליסוד החמישי, הוא נזק ממוני - לצורך פסיקת פיצוי בגין עוולת התרמית נזק ממון הוא תנאי בלעדיו אין. לא ניתן לפסוק אך פיצוי לא ממוני בעוולה של תרמית, שכן קיומו של נזק ממוני הוא אחד מיסודותיה של העוולה" ראו: עמ"ש 40897-12-13 פלוני נ' פלונית [פורסם בנבו] (15.11.2016); תלה"מ (משפחה י-ם) 40832-12-19 ב.ר. נ' ה.ר. [פורסם בנבו] (12.10.2020).

סעיף 2 לפקודת הנזיקין מגדיר "נזק ממון" - כ"הפסד או הוצאה ממשית הניתנים לשומה בכסף ואפשר למסור עליהם פרטים".

ג. במקרה דנן הפנה התובע בסעיף 34 לכתב התביעה, לנזק שנגרם לו בגין תשלומי המזונות (המוערכים על ידו בסך כל כ- 3,000 ₪ בחודש, עד הגיע הקטין לגיל 18 שנים) ואולם התובע לא עתר לחיוב הנתבעת ב"נזק" זה וכך נכתב בסעיף 34 (א) לכתב התביעה: "הגם שהנזק הממוני הנגרם כתוצאה מתשלומי המזונות הינו נזק ממשי הקיים בפועל, הרי שהתובע אינו עותר במסגרת תובענה זו לחייב את הנתבעת בתשלום הנזק הנ"ל, וזאת לאור ההלכות הפסוקות בכל הנוגע לשיפוי של דמי מזונות".

ואכן הזכות המוקנית לאב לתבוע מהאם שיפוי בגין תשלומי מזונות בהם הוא נושא, מוטלת בספק ועליה לעמוד במבחנים שנקבעו בפסיקה בשים לב להלכת "עד שתעשיר" וראה לעניין זה ד"נ 4/82 קוט נ' קוט [פורסם בנבו] (19.04.1984), ע"א 4438-01-14 ח.ח. נ' ד.ג. [פורסם בנבו] (26.02.2015).

ואולם בהינתן כי התובע לא עתר להכרה ברכיב המזונות כ'נזק', אין מקום להרחיב היריעה בסוגיה זו.

הנזקים הממוניים להם כן טען התובע בתובענה הינם שכר טרחת עורך דין לצורך ייצוג בהליכים וכן מימון בדיקות האבהות שנערכו.

ד. באשר לייצוץ המשפטי הנטען - ההליכים המשפטיים שנפתחו על ידי הנתבעת הינם תביעת מזונות ותביעה בעניין משמורת וזמני שהות של הקטין אשר אין חולק כי אלו ננקטו על ידי האם משעה שלא היה שיתוף פעולה מצד האב; תביעת האבהות אף היא נפתחה בהמשך

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

לכפירת האב באבהות על הקטין. התביעה דן הינה תביעה נזיקית אשר הגיש האב עצמו כנגד הנתבעת; אין חולק כי נגרמו לאב הוצאות כספיות רבות נוכח ההליכים דן אשר "באו לעולם" עם בואו של הקטין לעולם ואולם לא עלה בידי התובע להראות כי המדובר בנזק ממון אשר נגרם עקב פעולתו על סמך המצג הנטען דלעיל (הקשר הסיבתי בין המצג שהוצג בעניין גיל הנתבעת לבין נזק הממון) כך שניתן לקבוע כי אכן נזק ממון התקיים אך לא הוכח כי זה נגרם עקב המצג שהוצג.

אף מן ההיבט הראייתי, לא עלה בידי התובע להוכיח היקף הנזק הממוני הנטען שכן לכתב התביעה לא צורף כל אישור ו/או קבלה המעידה על גובה העלות ולא הוצגה אסמכתא לשכר הטרחה שנתבע; בסעיף 53 ה' לסיכומי התובע נכתב כי "מצ"ב העתק הסכם שכר טרחה" ואולם לא מצאתי כל נספח שצורף לכתב הסיכומים או כל הסכם שכר טרחה. כפועל יוצא ניתן לקבוע כי עלות הייעוץ המשפטי הנתענת- כלל לא הוכחה ע"י התובע.

ה. באשר לעלויות בדיקות הרקמות- כאמור, משעה שהתובע כפר באבהותו, הופנו הצדדים לבדיקת רקמות. בהחלטתי מיום 18.02.2018 (תמ"ש 22107-06-17) בה הופנו הצדדים לבדיקת האבהות אשר בוצעה בבית החולים תל השומר הורתי כי הוצאות הבדיקה ישולמו בחלקים שווים על ידי התובע והנתבעת; לאחר שהתובע לא השלים עם תוצאות הבדיקה ועתר לביצוע בדיקה נוספת, הופנו הצדדים לבדיקת אבהות שנייה בבית החולים הדסה עין כרם אותה שילם התובע בגפו. יוצא אפוא כי מחצית עלות הבדיקה הראשונה שולמה על ידי האב והבדיקה השנייה שולמה על ידו במלואה- אף כאן לא צורפה כל קבלה ו/או ראיה לתשלום.

ניתן לאמר כי התובע הוא אשר עתר ויזם את שתי הבדיקות, לא צורפה כל ראיה המעידה על גובה ההוצאה וממילא לא עלה בידי התובע להוכיח כי ההוצאה הכספית דן נגרמה עקב פעולתו על סמך המצד שהוצג לו (קשר סיבתי).

לסיכום, התובע לא הוכיח ראייתית נזק הממון הנטען ובוודאי לא כזה אשר מקיים קשר סיבתי בין הפעולה על סמך המצג שהוצג לו לבין הנזק.

הטענה בדבר הפרת חוזה

38. בפרק ה' לכתב התביעה טען התובע, כי הנתבעת "הפרה את חובת תום הלב הכרוכה בדיני החוזים...".

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

39. השאלה המשפטית בבסיס הטענה, היא – האם יכול התובע לתבוע פיצויים בגין המקרה שבפניי בעילה של הפרת חוזה? הנחת העבודה היא, כי יש לראות ביחסיהם של הצדדים משום "חוזה".

לטענת התובע בסעיף 56 לסיכומיו, יש להחיל על מערכת היחסים בין הצדדים את הוראות חוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973, ובפרט את חובת תום הלב. בעניין זה מציין פרופ' שיפמן במאמרו "הורה בעל כורחו – מצג שווא לגבי השימוש באמצעי מניעה" בפרק ד', סעיף 1, כך:

"הפרת חוזה"

ניתן לטעון, שהסכמתם של הצדדים לקיום יחסי מין, הוא חוזה שבו כלולה הצהרה שכמוה כתנייה בחוזה לגבי שימוש באמצעי מניעה (או עובדות אחרות השוללות או מקטינות את סיכון ההריון). הצהרה כוזבת, כמוה כהפרת החוזה המזכה בפיצוי, אפילו רואים בהצהרה הכוזבת ההיא משום הצהרה מחוץ לחוזה, הרי ההטעה הגלומה בה משמשת עילה לביטול החוזה לפיצוי בגין העובדה שהצד האחר נהג שלא בדרך מקובלת ושלא בתום לב. אמנם השאלה האם יש מקום לסווג את המוסכם בין הצדדים כחוזה תלויה הרבה בטיב היחסים שביניהם, ליחסים אקראיים ומזדמנים, ספק אם קונסטרוקציה חוזית המעוגנת בכוונה ליצירת יחסים משפטיים אכן הולמת, מה שאין כן לקשר קבע, או לפחות לקשרים בעלי אופי מתמשך פחות או יותר, בסופו של דבר, השאלה היא האם מן הראוי לייחס לצדדים כוונה ליצור חוזה, ותשובה על שאלה זו תלויה במידה מכרעת בגישה העקרונית הננקטת בסוגיה זו, לאמור: האם ברצוננו להגן על אנשים מפי הסיכון הגלום ביחסי מין, או שמא נדבוק בעקרון של "יזהר השוכב"... (הקו המודגש אינו במקור – מ.ד.).

דהיינו טיב הקשר בין הצדדים עומד בבסיס הסיווג, אם נקשר חוזה אם לאו.

41. התובע בעצמו העיד כי ההיכרות בין הצדדים היתה קצרה ומזדמנת (מספר שבועות בלבד) ומצידו לא היתה כל כוונה לקשר ארוך ו/או כניסה להריון; קרי יחסי המין מהם נוצר ההיריון נשוא התביעה, לא היו יחסי מין בהמשך ליחסים מתמשכים בין בני זוג אשר התבססו על קשר רגשי, נפשי ואמון הדדי, אלא מדובר היה ביחסים מזדמנים שאין בהם כדי להעיד על יצירת קשר ו"חוזה" ומשכך אין ציפיה כי תתקיים ביניהם חובת גילוי רחבה, פתיחות מלאה ומסירת מידע מורחבת כאילו היו בני זוג תקופה ארוכה וממושכת; העובדה שהתובע ביקש לבצע הפלה (שלא בוצעה בסופו של דבר) וכי הוא מסרב מאז הולדת הקטין ועד היום לפגוש בו או להכיר אותו, גם היא מעידה על חוסר הנכונות לקשר מחייב.

42. בני זוג - בין נשואים ובין שאינם נשואים - מקיימים ביניהם קשרים חוזיים, או מעין חוזיים, בעניינים שונים. יחסים אלו הם יחסי אמון מיוחדים, המקימים אף חובת גילוי מיוחדת, המבוססת על גילוי מידע מלא באשר למעשים אותם עושים בני הזוג, ואשר יש להם השלכה

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 19-10-13085 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 19-05-58523 א.ה. נ' נ.ג.

על בן הזוג האחר. הפרת חובת גילוי זו (בין במחדל - בדרך של אי גילוי פרט מהותי - ובין במעשה - עת באופן אקטיבי מוטעה בן הזוג האחר באשר למצב הדברים לאשורו), במהלך חיי הזוגיות, עשויה להיחשב משום הפרת חובת תום הלב, החלה על צד לחוזה בהתאם להוראת סעיף 39 לחוק החוזים, ולהצמיח לצד הנפגע זכות לקבלת תרופות חוזיות;

לעניין "החוזה המשפחתי" ראה דברי חברי כב' השופט ארז שני בתמ"ש 10-08-23849 י.ק. נ' ב.ש.ק. [פורסם בנבו] (09.10.2011). כן ראה תלה"מ (י-ם) 40832-12-19 ב.ר. נ' ה.ר. [פורסם בנבו] (12.10.2020).

עצם העובדה, כי יחסי זוגיות ונישואין בנויים באופן עקרוני על אמון הדדי בדרגה גבוהה, אינה מקימה בהכרח חובה משפטית (להבדיל מחובה מוסרית או אחרת) - המצמיחה לצד שכנגד זכות משפטית - לגלות לבן הזוג השני כל עובדה חשובה, או לפחות כל עובדה שיכולה להיחשב כביטוי של חוסר נאמנות. אין להתעלם מאופי הקשר, משכו, מורכבות יחסי הנישואין, הולדת ילדים וההבדלים הקיימים בין מקרה למקרה ובין זוג לזוג. זאת ועוד, קיימת שאלה כללית עד כמה ניתן להסדיר את יחסי המשפחה, ובכלל זה היחסים שבינו לבינה, באמצעות כלים משפטיים והאם זה מתפקידו של בית המשפט להכתיב מה תגלה אישה לבן זוגה והפוך? וראה ע"א 1581/92 ולנטין נ' ולנטין [פורסם בנבו] (13.04.1995), תמ"ש 96460/97 פלוני נ' אלמונית [פורסם בנבו] (26.07.2001).

43. בנסיבות המקרה שבפניי אין בידי לקבל הטענה, כי הצדדים התכוונו להתקשר בקשר חוזי – מחייב מבחינה משפטית. התובע בעצמו העיד על אופי הקשר, משכו, כוונותיו וכיו"ב (וראה סעיף 54 לעיל) ואם אלה פני הדברים אין מקום לטענה של הפרת חוזה.

44. אף אילו מסקנתי דלעיל היתה שונה (ולא היא) וניתן היה לקבוע כי בין התובע לנתבעת התקיים קשר חוזי מחייב מבחינה משפטית וכי הנתבעת הפרה חובה זו, הרי שעפ"י סעיף 10 לחוק החוזים (תרופות בשל הפרת חוזה) תשל"א-1970 זכאי הנפגע לפיצויים בעד הנזק שנגרם לו עקב ההפרה ותוצאותיה.

דא עקא – כאמור לעיל- נזק ממוני לא עלה בידי התובע להוכיח ולא הוצגו ראיות מתאימות אולם מה באשר לנזקים הלא ממוניים להן טען התובע!;

נזק לא ממוני

45. אין ספק שנזק נפשי ובושה הוכרו בפסיקה כנזק לא ממוני בר פיצוי. כך נקבע למשל ע"י כבוד השופט פלקס בתמ"ש (י-ם) 22317-08-11 מ.ו. נ' ד.ש.ו. [פורסם בנבו] (21.04.2013):

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

1 "...אין אף להמעית בערכה של הבושה שנגרמה לאיש כאשר גילה להפתעתו
2 ילדה מחוץ לנישואין. תחושת בושה זו מקבלת משנה תוקף מקום שעסקין באדם
3 המקים אורח חיים חרדי, אשר עפ"י אמונתו קיים פסול בהבאת ילד אל העולם
4 מחוץ לנישואין, סבורני אפוא כי חיוב האשה בפיצוי האיש בסך 100,000 ₪
5 בתביעתו, בגין נזקיו הלא ממוניים הינו אך ראוי...".

6
7 46. התובע טען כי נגרם לו "נזק נפשי חמור" כתוצאה מהתנהלות הנתבעת והבאת הילד לעולם,
8 בעל כורחו. עוד טען התובע לבושה, להימנעות מיצירת קשרים אינטימיים, מלחצים נפשיים
9 ואף ממחשבות אובדניות; מה הן הראיות שהובאו בפניי על מנת לתמוך בטענות אלו!;

10
11 47. א. **הגב' מ.כ.**, חברה לשעבר של התובע העידה בפניי ביום 18.06.2020; העדה טענה
12 כי מחודש יוני 2017 ועד נובמבר 2018 היו היא והתובע בקשר זוגי (עמוד 3
13 לפרוטוקול).
14 עוד טענה כי היא בחורה צעירה בת 25, סטודנטית שלא התאים לה קשר עם בחור
15 שיש לו ילד קטן ואולם לא העידה על טראומה מיוחדת, חרדות או טיפול נפשי לאב;
16 פועל יוצא מעדות זו כי לאחר הולדת הקטין, ניהל התובע קשר זוגי אקסלוסיבי
17 במשך כשנה וחצי.

18
19 ב. אביו של התובע- **מר י.ה.**, העיד בפניי כי בנו סבל מחרדות וממצב נפשי
20 קשה אולם עד לפני כחצי שנה (דצמבר 2019) לא פנה לקבלת טיפול כי התבייש [ראה
21 עמוד 5 לפרוטוקול מיום 18.06.20, שורות 26-31].
22 לטענת האב, התובע לא היה צריך פסיכיאטר ולכן לא לקח את בנו לטיפול
23 פסיכיאטרי וכן לא הצליח לשכנעו לטיפול אחר [עמוד 6, שורות 13-26].

24
25 ג. התובע העיד כי שקע בדכאון ואולם בגלל הבושה וכיו"ב לא ניגש לקבל טיפול
26 מקצועי. עוד טען האב כי נטל כדורים טבעיים בלבד (נרוון, רסקיו) על דעת עצמו
27 לאחר שקרא באינטרנט אולם לא נטל טיפול תרופתי קונבנציונאלי [ראה עמוד 9
28 לפרוטוקול מיום 18.06.20].
29 התובע טען כי רק בדצמבר 2019 פנה לקבלת טיפול פסיכולוגי וכי כל טיפול עולה 320
30 ₪ [עמוד 10 לפרוטוקול, שורות 1-6]; יוזכר כי התביעה הוגשה בחודש מאי 2019.

31
32 ד. באוקטובר 2017 עבר התובע תאונת דרכים וקיבל פיצויים בשיעור של 100,000 ₪
33 ברוטו לפני הוצאות [עמוד 7 לפרוטוקול, שורות 12-20].

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

1 לטענת התובע, לא עבד הוא כשנה לאחר תאונת הדרכים שקרתה באוקטובר 2017
2 ושהה בביתו אולם עם תום השנה האמורה, החל לעבוד בחנות פאן סיטי ובאופנועים
3 וכי מאז שב לעבוד, עבודתו רציפה [עמוד 11 לפרוטוקול מיום 18.06.20].
4

5 מעיון בכתב התביעה לנזקי גוף לפי הפלת"ד (ת"א 12884-03-1) אשר הוגש לתיק דנן
6 ביום 02.07.2020, עולה כי התובע עתר לקבלת פיצוי מחברת הביטוח הן בגין מצבו
7 הפיזי (נזק בכתף ימים וכיו"ב) והן בגין נזק כללי של "כאב וסבל" קרי, הפיצוי הנקוב
8 דלעיל אשר קיבל התובע, כולל הן את נזקו הפיזי ואת נזקו הנפשי של התובע בתקופה
9 החופפת.

10
11 48. מן המקובץ עולה כי התובע אשר טען למצב נפשי קשה עד לכדי נטייה אובדנית, לא מצא לנכון
12 לקבל טיפול נפשי משנת 2016 ועד לחודש דצמבר 2019; בתווך עבר התובע תאונת דרכים
13 וקיבל פיצוי מחברת הביטוח הן בגין מצב פיזי והן בגין כאב וסבל. זאת ועוד במהלך אותה
14 התקופה החופפת ניהל התובע קשר זוגי אקסקלוסיבי במשך כשנה וחצי ברציפות;
15

16 פרט לטענות התובע לא הוצג בדל ראיה בדבר טיפולים ו/או תרופות ו/או כל הליך טיפולי
17 בהתייחס למצבו הנפשי הנטען; התובע לא עתר למינוי מומחה בתחום הנפש על מנת להציג
18 חוות דעת רפואית כדבעי לתמוך בטענותיו; התובע אף לא הציג סימוכין לנזק הלא ממוני
19 הנטען ולא הגיש כל קבלה המראה סך כלשהו ששולם.
20

21 אכן סבורני כי נגרמו לתובע אי נוחות וסבל מעצם העובדה שהפך לאב בעל כורחו. הדבר אף
22 בא לידי ביטוי בהתנהלותו בפניי בדיונים ואין חולק כי התובע אינו שמח במצב הנתון אולם
23 אין הדבר בא לידי ביטוי בתימוכין המצדיקים פסיקת פיצוי לתובע, אלא אך התחשבות לעניין
24 הוצאות ההליך וכפי שייפסק בהמשך.
25

26 49. משנה תוקף לאמור לעיל היא תרומתו של התובע בהתנהגותו, שכן גם אם סמך הוא כטענתו
27 על דברי הנתבעת לפיהן נוטלת היא גלולות, הרי ידוע הוא כי, הגנה מגלולות אינה הגנה
28 אבסולוטית ובהתנהלותו של התובע לקח הוא על עצמו הסיכון באפשרות שהנתבעת עשויה
29 להכנס להריון.
30

31
32 50. סופו של דבר בהתחשב באמור לעיל, אני דוחה אפוא גם טענת התובע בדבר מרמה וגם טענת
33 התובע בדבר הפרת חוזה; עוד אני קובעת כי לא עלה בידי התובע להוכיח לא נזק ממוני ולא
34 נזק לא ממוני.
35

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

התביעה בכללותה, נדחית בזאת.

51. בהמשך לאמור בסעיף 48 דלעיל, אני מורה כי כל צד יישא בהוצאותיו.

תמ"ש 13085-10-19

טענות התובעת

1. כאמור הקטין נולד ביום 13.10.2016; למן הולדת הקטין מסרב האב להיות בקשר עם בנו הקטין.

2. במסגרת תלה"מ 70128-01-17, התקיים דיון ביום 12.06.2018;

במסגרת הדיון הגיעו הצדדים באמצעות באי כוחם להסכמות אשר אושרו וקיבלו תוקף של פסק דין באותו מעמד.

בעמוד 6 לפרוטוקול, סעיף ג' נכתבו ההסכמות כדלקמן:
"לעניין הסדרי השהיה של האב עם הבן, לאחר קבלת תוצאות בדיקת הרקמות הנוספת ובכפוף לכך שייקבע כי הנתבע הוא אבי הקטין, יתקיימו הסדרי השהיה של האב עם בנו, אחת לשבוע ביום ג'. בחודש הראשון שלאחר קבלת תוצאות הבדיקה, האם תוציא את הבן מגן הילדים והם יקבעו פגישת בקניון כלשהו. האב והאם ישהו עם הבן כחצי שעה יחדיו ואז תעביר האם את הבן לידי האב והוא ישהה עמו שעה וחצי נוספות. לאחר אותו חודש, יוציא האב את הבן מגן הילדים וישהה עמו שעתיים ויחזירו לידי האם במקום שייקבעו ההורים יחדיו. מוסכם כי ישנה כוונה להרחיב את הסדרי השהיה. הכוונה היא שיתקיים מפגש ביום נוסף או בסוף שבוע על פי מועדים שיתואמו בין ההורים עצמם. בהעדר הסכמה, תמונה פקידת סעד. מובהר במפורש כי אין בכוונת האב בשלב זה לקיים הסדרי השהיה עם הבן הכוללים פעמיים בשבוע עם לינה, ובכל סוף שבוע שני. אולם, ישנה כוונה להרחיב את ההסדרים הקיימים היום ובהתאם לאלו נקבעו הסדרי השהיה."

3. ביום 13.09.2018 התקבלה חוות דעת נוספת, לפיה הנתבע הינו אבי הקטין אולם בניגוד להחלטה האמורה, הנתבע לא קיים זמני שהות עם הקטין.

4. האם פנתה לטענתה לאב וביקשה כי יקיים את זמני השהות עם בנו ואולם האחרון מסרב עד עצם היום הזה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

5. בהמשך להליך ביזיון בית משפט אשר הגישה האם, הופנו הצדדים בהחלטת ביהמ"ש מיום 20.03.2019 למענה טיפולי וליווי עו"ס לפיו תבוצע הדרכה הורית וטיפול לצדדים ואולם אף זאת לא בוצע על ידי האב והוא סירב לשתף פעולה עם העו"ס ממחלקת הרווחה תל אביב (וראה מכתבה של העו"ס אשר צורף כנספח 9 לכתב התביעה).

6. אשר על כן ונוכח סירובו של האב לקיים את זמני השהות בינו לבין הקטין, עותרת האם לחייב האב בקנס בסך 1,500 ₪ בגין כל יום בו אינו מקיים את האמור בסעיף 2 לעיל וכאמור בהחלטת ביהמ"ש מיום 12.06.2018.

7. לחילופין עותרת האם להורות על תשלום לפי שעה לבייביסיטר וכן ליקח בחשבון כי בשלב זה עתידים היו זמני השהות להיות מורחבים ומעבר לקבוע בהחלטת ביהמ"ש.

טענות הנתבע

8. עסקינן בנסיבות הולדה לא שגרתיות, כאשר אבהותו של הנתבע נכפתה עליו בעל כורחו ותוך שלילת רצונו ; כפייה זו הותירה בנפשו של האב צלקות קשות עימן הוא מתמודד בשנים האחרונות בין היתר באמצעות טיפול נפשי והנתבע אינו מסוגל בשלב זה של חייו לפגוש בקטין. האב טוען כי מצבו הנפשי רעוע ביותר, הוא חש מרומה, קשה לו לבטוח בסובבים אותו והוא מתקשה לבטוח בנשים.

9. לטענת האב, עושה התובעת שימוש בתובענה זו ככלי לסחוט ממנו כספים, אף מעבר לאלו שחויב בהם במסגרת תביעת המזונות, מה שמהווה לדידו, שימוש לרעה בהליכי משפט. מאז הולדת הקטין הורע מצבו הכלכלי של הנתבע עד מאוד – מחצית משכרו משולמת לטובת מזונות הקטין וכן הוציא סכומים הוא רבים לשם ליווי וייעוץ משפטי.

10. התובענה הוגשה תוך התעלמות מוחלטת ובוטה מטובת הקטין שכן אין חולק כי אין זה בטובתו לחייב את האב להיפגש עם הקטין בהסדרי ראייה מאולצים ומלאכותיים.

11. טוען האב כי חיובו להיפגש עם הקטין עלול לגרום לו ולקטין נזקים נפשיים, שעה שהקטין ייקלע לסיטואציה שבה יחוש כי אביו נפגש עימו בחוסר רצון, ללא קבלת חום מצידו וכמי שעושה זאת תחת כפייה וסנקציה.

מתווה נורמטיבי

12. א. כידוע, חובותיו של הורה נקבעו בסעיף 15 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, התשכ"ב – 1962, כדלקמן:

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

1 "אפוטרופסות ההורים כוללת את החובה והזכות לדאוג לצרכי הקטין, לרבות
2 כינוכו, לימודיו, הכשרתו לעבודה ולמשלח יד ועבודתו, וכן שמירת נכסיו, ניהולם
3 ופתחום; וצמודה לה הרשות להחזיק בקטין ולקבוע את מקום מגוריו, והסמכות
4 לייצגו"

5
6 ב. לדיבור "צרכי הקטין" הנ"ל ניתנה משמעות רחבה ביותר, כזו הכוללת אף את החובה
7 לקיים קשר הורי הדוק וסדיר בין קטין לבין שני ההורים שנמצא כחיוני להתפתחותו
8 של כל קטין [תמ"ש (ת"א) 35431-06-11 ג' נ' ח' (פורסם בנבו) 31.10.2013]; עמ"ש
9 (מרכז) 10015-06-18 ר'מ'ל' נ' ז'ב'א' (פורסם בנבו) [16.4.2019].

10
11 ג. חוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות מחייב הורים לדאוג לצרכי ילדיהם
12 הקטינים. חובה זו כאמור לא מתמצה בדאגה לצרכים חומריים בלבד; עם זאת,
13 נפסק שתוכן החובה שאינה חומרית, הכוללת בין היתר החובה לקיום קשר הורי,
14 עשוי להשתנות על פי אופיו וטיבו של התא המשפחתי המסויים (ע"א 2034/98 יצחק
15 אמין נ' דוד אמין, [פורסם בנבו] 04.10.99).
16 בית המשפט העליון בפסה"ד האמור עמד על הגבולות שבין המשפט למרקם
17 המשפחה ועל חוסר היכולת לכפות אהבה ובלשוננו –
18 "קיימים גבולות ברורים לפלישת המשפט לתוך מרקם המשפחה: אין ספק כי כל
19 ילד זקוק לאהבת הורים והיא בגדר צורך חיוני עבורו. כידוע, חסך אהבה עשוי
20 להשפיע לרעה על אישיותו של אדם. אך, הענקת אהבה היא מעבר ליכולת ההשגה
21 של החוק, שידו גם כבדה וגם קצרה בתחום הנפש. לכן, בדבריו על חובת ההורה
22 לדאוג לצרכי הקטין, הכוללים חינוך, המחוקק לא התכוון להטיל חובה משפטית
23 לאהוב, כעין דרישה לקיומו של רגש פנימי באדם. כי הלוא כבר אמר החכם מכל
24 אדם: "אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבזו לו" (שיר השירים ח,ז)."
25

26 ד. כבכל סוגיה בנוגע למשמורת קטינים, הסדרי שהייה, וטובתם, תוכן החובה
27 המוחשית עשוי להשתנות בהתאם לנסיבות המיוחדות של היחסים הפנימיים
28 במשפחה. כלומר, כל מקרה צריך להישקל לפי נסיבותיו - הקטינים הקונקרטיים,
29 המצב הקונקרטי, וההורים הקונקרטיים ואלו דברי ביהמ"ש בעניין ע"א 2034/98
30 יצחק אמין נ' דוד אמין האמור לעיל:

31 "לפנינו חדירה לתוך יחסי משפחה, שבהם עשויות להתנגש הזכויות של קטינים,
32 המצויים תחת האפוטרופסות הטבעית של הוריהם, בזכויותיהם של ההורים
33 לעצב את חייהם באופן אוטונומי. מערכת המשפט המודרנית נותנת עדיפות
34 לאינטרסים של הקטינים, אך אין היא שוללת לחלוטין את חירותם של ההורים.
35 אמנם, אין הורה יכול להיפטר כליל מחובותיו כלפי ילדיו, אך תוכן החובות

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

המוחשיות עשוי להשתנות על פי הנסיבות המיוחדות של היחסים הפנימיים
במשפחה"

אמור מעתה, אומנם החובה לדאוג לצרכי הקטין אינה מסתיימת בדאגה לצרכיו
החומריים ואולם תוכן החובה הרגשית עשוי להשתנות בהתאם ליחסים הפנימיים
בתוך המשפחה, או בלשון בית המשפט בהתאם ל"נסיבות המיוחדות של היחסים
הפנימיים במשפחה".

במילים אחרות, כל מקרה צריך להישקל לפי נסיבותיו, לרבות דרך התהוותו של
התא המשפחתי והנסיבות החיצוניות לו. התא המשפחתי כמו גם הקשרים
הביולוגיים בין צדדים צורות רבות להם ולא תמיד יהא להם דין שווה. כך, כדוגמה,
יש להניח כי לא נכפה על תורם זרע ככזה להיפגש עם הילד שנולד מתרומתו אך ורק
בשל הקשר הביולוגי ביניהם או בשל טענת האם כי הילד שנולד חש בחסרונו של אב
בחיו.

ועל כן השאלה הנדרשת הכרעה היא האם בנסיבות המיוחדות של התא המשפחתי
הנדון יש לחייב את הנתבע לקיים קשר עם הקטין ולקבוע זמני שהות עימו, תוך
הטלת סנקציות לשם הבטחת קיומם.

13. א. התובענה הוגשה בהתאם לסעיף 7 לחוק בית המשפט לענייני משפחה, תשנ"ה-1995
אשר קובע כדלקמן:

"הליכי ביצוע בתובענה לאיזון משאבים בין בני זוג או בתובענה לפירוק שיתוף בנכס
של בני זוג או בתובענה בענינו של קטין, למעט בעניני רכוש, יבוצעו על פי החלטת
בית המשפט לענייני משפחה ובפיקוחו, זולת אם הורה בית המשפט על ביצועם
באמצעות לשכת ההוצאה לפועל; כן רשאי בית המשפט להורות על ביצועם בדרך
אחרת הנראית לו יעילה וצודקת יותר בנסיבות העניין".

ואכן עסקינן בדרך מקובלת לאכוף זמני שהות בידי בית המשפט וראה: רמ"ש
55946-11-16 פלוני נ' פלונית, [פורסם בנבו] (5.3.19) סעיף 701 ואילך;

בפרט נכון הדבר עת עסקינן באכיפת פסקי דין הניתנים בעניינו של קטין, מתוך
חשיבות הנושא ורגישותו. ראה תמ"ש 3589-02-11 פלונית נ' פלוני [פורסם בנבו]
(20.12.11); תמ"ש 56724-11-13 פלוני נ' אלמוני [פורסם בנבו] (30.4.17);
תלה"מ (ת"א) 31071-05-19 פלונית נ' פלוני [פורסם בנבו] (29.09.2020); תלה"מ
(ת"א) 57246-07-19 פלונית נ' אלמוני [פורסם בנבו] (02.04.2020)

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

ב. מטרתו של הקנס הכספי, היא להרתיע את ההורה מהפרת זמני השהות ולהביאו למצב שבו יחזק את הקשר עם הקטין, הכל מתוך ראיית טובתו של הקטין והכרה בחשיבות הקשר עם שני הוריו.
יפים לעניין זה דברי כב' הש' ש. גליק בתמ"ש 3426/02 [פורסם בנבו] (27.08.2007):
"הנה, כשלא מונף "שוט", והורים בעלי קשיים מקבלים תמיכה, מתקיים קשר (מוגבל ככל שיהיה) אך קשר רציף וטוב, אשר כפי שנאמר בתסקירים, הילדים מייחלים לו, ולעומת זאת, עת נעשה שימוש בסנקציה, יכול ויעשה שימוש מניפולטיבי מצד זה או אחר בסנקציה... קביעה מראש של סנקציה כחלק מפסק דין הכולל הסדרי ראייה, אינה דבר חיובי וראוי, שכן הסדרי הראיה בין הורה לילדו זכות היא ולא חובה ועוד אוסיף בהקשר זה הסתייגות נוספת: אינני שוללת כי אם ההורה שאינו משמורן אינו משתמש בזכות הנתונה לו לביקור, יכול ותהיה להורה המשמורן הוצאה נוספת, כמו הוצאה לשמרטף, ואולם הוצאה כזו, מקומה במסגרת תביעת מזונות ולא כ"סנקציה" בעלת היבט עונשי כפי שנעשה במקרה שלפני. אומר עוד כי תורת המשפט בכלל עוסקת בתוצאות של התנהגות אנושית ולא במניעים להתנהגות זאת, וגם מטעם זה קביעת סנקציה מראש, כחלק מהסדר-התנהגותי (במקרה זה הסדרי-ראייה) אינה רצויה בעיניי"

ראה בעניין זה גם רמ"ש (חיפה) 65705-06-19 פלונית נ' אלמונית [פורסם בנבו] (16.08.2019).

ג. לכאורה, אין הבדל בין החלטה שיפוטית בעניין החזקת ילדים, ביקורים או חלוקת שהות, כאמור לעיל, לבין כל החלטה שיפוטית אחרת, אשר אותה יש לבצע, כחלק מחובת כל אזרח לקיים פסקי דין ולציית להחלטות שיפוטיות.
ודוק, כפי שמגלות עובדות תיק זה – לא קל לאכוף החלטות שיפוטיות בעניין ילדים, כאשר אחד ממוקדי הבעיה, הוא הצורך להתחשב בהשפעותיהם של הליכי אכיפה "כוחניים" על חיי הילדים, רגשותיהם ועיצוב נפשם.

מן הכלל אל הפרט

לאחר בחינת טענות הצדדים לא ראיתי לנכון לקבוע סנקציה כספית כפי שמבקשת התובעת, ואנמק להלן.

14. א. בתיק דנן העתירה הפותחת היתה כאמור עפ"י סעי' 7 לחוק בית המשפט לענייני

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

משפחה ובעתירה שמהותה ומשמעותה לאכוף על הנתבע לבצע הוראות פסק הדין אשר אימץ הסכמות הצדדים לענין חלוקת זמני השהיה. לא הוגשה בקשה לתסקיר סעד אשר יבחן את מצב ההורים והקטין ויגיש המלצותיו; כמו כן לא הוגשה בקשה למינוי מומחה כלשהו- לא פסיכולוג ילדים, לא מומחה לליווי חידוש קשר ולא כל גורם טיפולי אחר אשר יגיש לתיק ביהמ"ש חוות דעת מקצועית בדבר טובתו של הקטין בקיום הסדרי השהיה בנסיבות המקרה דנן; לא זו אף זו גם לא הוגשו בקשות קונקרטיות באשר לחידוש הקשר, אופן הביצוע, התייחסות לעובדה כי הקטין מעולם לא פגש את אביו וכיו"ב.

כל שנתבע בכתב התביעה הינו אכיפת פסק הדין מיום 12.06.2018 במובן של קנס בגין כל הפרת זמני שהות קרי לחייב הנתבע בתשלום כספי בגין כל הפרה של זמני השהות.

ב. מתוך כך שהונחו בפניי כלל הראיות והטיעונים, והוברר לי כי עסקינן בנסיבות הולדה לא שגרתיות עת האבהות נכפתה על הנתבע תוך שלילת רצונו המודע, היא שהביאה ככל הנראה לסיטואציה העצובה בה הקטין הגיח לעולם מבלי שאביו חפץ בכך ומבלי שביקש זאת. ומשכך האב אינו חפץ בכל קשר עם בנו.

כפייה זו הותירה בנפשו של הנתבע צלקות קשות עימן הוא מתמודד בשנים האחרונות, בין היתר באמצעות טיפול נפשי.

ג. העובדה שבדיון שהתקיים 20.6.18 הסכים האב לקביעת הסדרי שהיה בינו ובין בנו מלמדת, כי היתה לו כוונה ונכונות לנסות וליצור קשר עם הבן אולם נוכח המורכבות הרגשית והטלטלות שהוא חווה נוכח שלילת רצונו לעניין הבאת ילדו לעולם ללא שהוא חפץ בכך – לא הצליח הוא לעשות כן בשלב זה.

משכך נראה כי חיובו בסנקציה כספית בגין אי קיום זמני שהות אך ירחיק את האב מהאפשרות של חידוש הקשר עם בנו.

15. א. כל עוד קיימת מערכת יחסים כה עכורה בין האב לאם, קונפליקטואלית, עוינת ונעדרת אמון, הרי שכפייה של קיום זמני שהות- בתיווך ישיר וצמוד של האם ונוכח גילו של הקטין- תביא לטעמי לנזק קשה הן לקטין והן לאביו.

ב. כאשר נשאל הנתבע על אי הסכמתו לפגוש את הקטין, השיב: "הדבר הזה הילד שלה, שחשבתי שאצליח לראות אותו, לא יכול להסתכל עליו, לא יכול לגעת בו לא יכול להסתכל על הפרצוף של הבחורה לא רוצה שום קשר, הבן

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

אדם הזה הרס לי את החיים שינה לי את החיים מקצה לקצה מבחינת כל דבר. אני לא מאחל לאף אחד לעבור את מה שעברתי" עמוד 11 לפרוטוקול, שורות 24-28 .

ג. בעניינינו דומה כי אנו מהלכים על הגבול הדק שבין עצם קיומה של החובה לבין התועלת שבאכיפתה. במצב זה ותחת אקלים כה טעון, נחה דעתי כי אין זה מטובתו של הקטין להיות במתח ובאווירה עוינת סמויה או עקיפה, או במצב של קונפליקט מול הוריו. ואמנם בהליך זה לא מצאה לנכון התובעת לעתור למינוי מומחה ו/או להציג חוות דעת מקצועית- פסיכולוגית או אחרת- אולם נראה כי אילו היתה מוגשת אחת כזו- בה היה נקבע כי מבחינה פסיכולוגית לא קיימים בשלב זה תנאים לחידוש קשר בין האב לקטין אלא בכפוף להליך טיפולי ורחב.

ד. נראה כי את המחיר הנלווה לקונפליקט העמוק בין ההורים, משלם הקטין ולכך אין לתת יד; נחה דעתי כי התועלת אשר תצמח לקטין מחידוש קשר עם אביו, אין בה כדי "לכסות" על הנזק שייגרם לו אגב כפייה על הנתבע שכן הסבירות לחידוש קשר מיטיב, קלושה לטעמי בשלב זה.

ה. מצאתי גם שיש לדחות את טענת התובעת ולפיה הטלת סנקציות כספיות ממשיות תגרום לנתבע לשתף פעולה עם ההליך, ובסופו של יום תביא לחידוש הקשר בינו לבין הקטין בשלב זה; על הנתבע הוטלו חיובים כספיים כדוגמת מזונות קטין, השתתפות בהוצאות נוספות (מדור, הוצ' חינוך), שכר טרחת עורך דין וכיו"ב אשר לא היה בהם בכדי לגרום לנתבע מלסטות מהתנגדותו, ונדמה שאף להפך; הטלת חיובים כספיים גרמה לנתבע להתבצר בסירובו באופן עיקש אף יותר, וסביר שהאמוציות הכרוכות בסנקציות אלו המבוקשות בהליך דנן, לבטח לא גרמו לנתבע לרכז את עמדתו כלפי התובעת או כלפי האפשרות לחידוש הקשר עם הקטין.

ו. יחד עם זאת מצאתי להביע תקווה כי יום יבוא והנתבע יימלך בדעתו, יבקש בכל זאת להיפגש עם בנו היחיד, וירוה מכך רוב נחת.

16. כפיית הנתבע לקיים קשר הורי או זמני שהות עם הקטין לא תועיל לו, ואפשר שכפייתו לקיימם, 'כמי שכפאו שד', תשיג תוצאה הפוכה ותגרום לקטין כאמור יותר נזק מתועלת. בבחינת איזון האינטרסים בין זכות הקטין לקיים הסדרי שהות עם אביו לבין סירוב הנתבע לקיימם, "יש חשיבות גם לאוטונומיה האישית של כל הורה לעיצוב חייו הפרטיים. על ההורה לדאוג לצרכיהם של ילדיו, אך אין דורשים ממנו להקריב לשם כך את כל חייו הפרטיים והמקצועיים. הוא נדרש לנהוג "כהורה מסור, אך לא כהורה מיוסר" (ע"א 2034/98 יצחק אמין נ' דוד אמין לעיל).

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 13085-10-19 נ.ג. נ' א.ה.

תמ"ש 58523-05-19 א.ה. נ' נ.ג.

17. שומה על בית המשפט לנהוג זהירות ולרסן עצמו קודם שהוא מבקש לכפות דרך התנהגות כזו או אחרת על הורים ביחס לילדיהם. שכן ניסיון החיים מלמד אותנו כי לא פעם יכול הדבר להפך את האיזון העדין של התא המשפחתי ולפגוע בו.

"אכן עיתים צריך להכיר בכך שאין בית המשפט יכול לשמש כרופא לכלל התחלואים"

(עמ"ש (מרכז) 10015-06-18 ר' מ' ל' נ' ז' ב' א' [פורסם בנבו] (16.04.2019)).

18. לאור כל שפורט לעיל, וחרף חשיבות כינון קשר בין הורה לילדיו הקטינים, בנסיבות המיוחדות של התא המשפחתי הנדון, אין מקום לחייב את הנתבע בסנקציות שתכליתן ציות להחלטות בית המשפט. יש לקוות שהנתבע יצליח לשקם את יחסיו עם הקטין ואף עם התובעת ובא לציון גואל.

19. סוף דבר- התובענה נדחית. לפני משורת הדין ולאור רגישות הנושא הנדון- לא יעשה צו להוצאות.

פסק הדין מותר לפרסום, בהשמטת פרטים מזיהוי.

התיקים הפתוחים ייסגרו.

ניתן היום, ט"ז אדר תשפ"א, 28 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.

מירה דהן, שופטת, סגנית הנשיא